

Arrest

nr. 326 837 van 15 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MAFUTA LAMAN
Louizalaan 65/11
1050 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 12 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 mei 2025 tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. TWAGIRAMUNGU, die *loco* advocaat G. MAFUTA LAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 mei 2025 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Kinshasa (DRC) met een paspoort voorzien van een Belgisch visum type C (multi-entry) dat werd afgeleverd in vertegenwoordiging van Frankrijk.

1.2. De grensinspectie interpelleerde verzoeker bij zijn aankomst en stelde vast dat het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden onduidelijk waren.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 5 mei 2025 een beslissing tot weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 5 mei 2025 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRU NAT werd door ondergetekende D.(...) D.(...) L.(...) Hoofdinspecteur

De heer / mevrouw

naam L.(...) B.(...) voornaam H.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Frankrijk te Kinshasa geldig van 25.03.2025 tot 25.03.2026

voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Kinshasa met vlucht SN358 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

*Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om het graf van zijn vader te bezoeken. Hij legt een hotelreservatie voor twee dagen en een terugkeerticket dd. 30.05.2025. Hij kan niet aantonen waar hij de resterende periode zal logeren. Verder kan hij geen toelichting geven met betrekking tot enige activiteit tijdens zijn voorgenomen verblijf in België. Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd voor het bijwonen van een expo in Frankrijk. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor zijn visum.
(...)”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Le requérant est à l'heure actuelle privé de sa liberté en vue de son éloignement. Il fait l'objet de mesure d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et mettra en mal le principe de l'effectivité d'un recours. En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refus d'accès au territoire et l'a maintenu dans un centre fermé Caricole en vue de ce refoulement, le requérant estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence. Cet état de fait justifie la présente demande en suspension d'extrême urgence.”

2.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij wordt vastgehouden met het oog op zijn terughrijving naar Kinshasa waardoor de gedwongen tenuitvoerlegging imminent is.

2.2.3. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel en dat zijn terughrijving op 16 mei 2025 in het vooruitzicht wordt gesteld. De behandeling van een schorsing via de reguliere procedure kan onmogelijk worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgegrepen.

2.2.4. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de voorwaarde inzake het uiterst dringend karakter.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij formuleert zijn grief als volgt:

“Conformément à l'article 39/82, §2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Par “moyen”, il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.615).

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution de la décision attaquée.

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient du moyen suivant, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise :

A l'appui de sa requête, la partie requérante fait valoir les moyens suivants

Sur le moyen pris de la violation des articles 1er 4 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs En ce que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée,

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par le requérant à l'appui de sa demande ;

Que le requérant muni d'un visa SCHENGEN avait, lors de son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, présenté toutes les garanties nécessaires à savoir :

- Assurance maladie ; - CARTE DE CRÉDIT
- Etc.

Alors que « l'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés (CE, n° 39.161, 3 avril 1992, RONDELEZ).

Tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. Dans un Etat de droit, ce principe est d'application absolue.

Il a répondu clairement aux questions relatives au but, circonstances de son voyage en Europe, et en Belgique en particulier.

D'autre part, il faut savoir que le requérant devait être accueillie par une famille en Belgique. De ce fait, cette décision repose sur des motifs inexacts, Partant la décision est illégale »

2.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op 'afdoende' wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3.3. De bestreden beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

(...)

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.”

2.3.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 mei 2025 door de grensinspectie werd geïnterpelleerd toen hij op de luchthaven van Zaventem toekwam vanuit Kinshasa (DRC). Verzoeker bleek in het bezit te zijn van een Congolees paspoort met een Belgisch visum type C (multi-entry) dat geldig was van 25 maart 2025 tot 25 maart 2026. Zijn terugvlucht was voorzien op 30 mei 2025. De grensinspecteur bevroeg verzoeker over zijn reismotief en de verblijfsomstandigheden en nam volgend relaas op in het administratief verslag:

“Aankomende PAX van Kinshasa met de vlucht SN0358. PAX wenst in België te verblijven tot en met 30/05/2025 wanneer hij een terugvlucht heeft.

PAX heeft een hotel in België voor slechts 2 dagen, erna niet.

In België wenst PAX het graf van zijn vader te bezoeken in Schaarbeek, de resterende dagen heeft hij geen weet van wat te bezoeken. Hij kent in België enkele vrienden dewelke hem wel zullen helpen en anders zal hij in Brussel wel iemand aanspreken. Kent in België, met uitzondering van het graf van zijn vader, geen enkele bezienswaardigheid.

Mogelijks gaat PAX in Frankrijk een vriend bezoeken maar meer informatie kan hij hierover niet geven.

Geld oké.

Visa dewelke PAX heeft, heeft betrekking tot het bezoeken van een expo in Frankrijk. Vanwege ziekte van zijn partner heeft hij deze expo, naar eigen zeggen, niet kunnen bezoeken.”

2.3.5. De gemachtigde van de minister nam op basis van zijn vaststellingen volgende overwegingen op in de bestreden beslissing: *“Betrokkene verklaart naar België te komen om het graf van zijn vader te bezoeken. Hij legt een hotelreservatie voor twee dagen en een terugkeerticket dd. 30.05.2025. Hij kan niet aantonen waar hij de resterende periode zal logeren. Verder kan hij geen toelichting geven met betrekking tot enige activiteit tijdens zijn voorgenomen verblijf in België. Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd voor het bijwonen van een expo in Frankrijk. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor zijn visum.”*

2.3.6. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoeker belang ontbeert bij zijn kritiek dat de beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker van oordeel is dat de motieven niet draagkrachtig zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.3.7. Aangezien verzoekers visum blijkbaar initieel werd afgegeven met het oogmerk om een expo te bezoeken, maar dat deze plannen geen werkelijkheid werden, dient verzoeker thans concreet zicht te bieden op de activiteiten die hij tijdens zijn voorziene verblijf van 5 tot 30 mei 2025 in het Schengengebied wenst te ontplooien. Verzoeker kan echter niet verhelderen waar hij gedurende deze periode zou gaan verblijven en wat hij precies gaat doen. De gemachtigde van de minister ging dan ook niet kennelijk onredelijk te werk door te concluderen dat *“het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf”* onduidelijk zijn en verzoeker de toegang te weigeren in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Verzoeker betwist noch weerlegt in zijn eerste middel de pertinente vaststellingen van de grensinspecteur, maar hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met alle elementen die hij had overgelegd, met name zijn Schengenvisum, ziekteverzekering, kredietkaart enz... Hij geeft daarnaast nog mee dat hij duidelijk op de vragen betreffende zijn reisdoel in België heeft geantwoord en dat hij normaalgezien door een familie in België zou worden opgevangen. Verzoeker meent dat de beslissing om die reden behept is met een motiveringsgebrek.

2.3.9. De Raad stipt in dit verband aan dat artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

In de bestreden beslissing wordt nergens in twijfel getrokken dat verzoeker in beginsel over een geldig visum en een ziekteverzekering beschikte, én voldoende solvabel is. In het administratief verslag van de grensinspectie wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld dat het "(g)eld oké" is, maar wordt terloops aangestipt dat het "(m)edisch verzekering document bij echter datum retour betreft 08/05/2025 (sic)". Verzoeker toont dus helemaal niet aan dat met de elementen die hij in zijn middel opsomt geen rekening zou zijn gehouden. Hij maakt evenmin aannemelijk dat deze elementen ertoe zouden moeten leiden dat hem wel toegang tot het Schengengrondgebied zou moeten worden verleend, hoewel hij geenszins kan verhelderen welke activiteiten hij zou gaan ontplooiën. Het gegeven dat verzoeker op de hem gestelde vragen heeft geantwoord, betekent niet dat zijn antwoorden zouden volstaan om het reismotief en de verblijfsomstandigheden naar behoren te verhelderen.

2.3.10. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen motiveringsgebrek aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, waarbij hij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Attendu que le requérant est de nationalité congolaise ;

Que la décision de refus d'accès au territoire est totalement rédigée en néerlandais, langue que le requérant ne connaît pas;

Qu'il aurait dû être entendu ex ante sur les motifs exacts du refus d'accès au territoire ;

Que ceci viole ses droits fondamentaux,

Qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, le droit d'être entendu fait partie du respect des droits de la défense, ceci est un principe général du droit de l'Union européenne ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne le droit de faire connaître, de manière utile et susceptible d'affecter de manière défavorable » (§845 et 46) ; elle précise également que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (50) ;

Que, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mise en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, en soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (...). Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver

6 cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (...) » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36, 37 et 59),

Qu'in casu, il faut savoir que la décision entreprise viole ce principe ;

Que l'Office des étrangers est censé entendre préalablement la personne arrêtée afin de lui permettre de faire valoir entendre ses observations ;

Que ce n'est pas le cas en l'espèce ;

Qu'il faut savoir qu'il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à ce égard » { CCE, n° 219.663 du 11.04.2019) ;

Qu'il faut savoir que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19.02.2015, que « Selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11.12.2014, Khaled Boudjlida, point 34) ; qu'eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (en ce sens C.E, 19.12.2015, n° 230.257) » ;

*Que de ce qui précède, les droits du requérant ont été bafoués, violés ;
Le principe de l'audition préalable a dès lors été violé.”*

2.3.12. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretische uiteenzetting aangaande het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging dat als algemeen beginsel van Unierecht dient te worden gerespecteerd indien het Unierecht wordt toegepast (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de bestreden beslissing in wezen een toepassingsgeval betreft van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), geeft de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing uitvoering aan het Unierecht waardoor het hoorrecht als algemeen beginsel van toepassing is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “voordat dit besluit wordt genomen”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

2.3.13. Verzoekers kritiek die gestoeld is op de schending van het hoorrecht, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van zijn interpellatie door de grensinspectie op 5 mei 2025. Hij kreeg toen de gelegenheid om zijn reismotief en de omstandigheden van zijn voorziene verblijf nader toe te lichten. In zoverre verzoeker meent dat hij bij die gelegenheid niet of onvoldoende de kans kreeg zijn standpunt op afdoende wijze naar voor te brengen en toe te lichten, komt het aan hem toe om in het kader van zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die hij destijds door het summiere karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten en die een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting legt verzoeker een “Attestation d’hebergemt (sic)” neer die zou zijn gedateerd op 6 mei 2025 en werd opgesteld door mevr. M., waarvan hij tevens een kopie van het identiteitsbewijs voorlegt. Dit gegeven dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiervan reeds tijdens zijn verhoor op 5 mei 2025 melding kon maken. De gemachtigde van de minister kon hiermee dus onmogelijk rekening houden. De Raad kan hier evenmin acht op slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.3.14. Er werd geen schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete

gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“La décision querellée refuse au requérant l'entrée en Belgique alors que le requérant a son visa en ordre et avait présenté tous les documents exigés (assurance maladie,) ;

L'ingérence dans les rapports privé et familial n'est permise que dans des cas strictement énumérés par l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH, tel n'est pas le cas en l'espèce ;

Ceci est constitutif d'un préjudice grave difficilement réparable ; Qu'en outre, la partie requérante rappelle que « ... La partie requérante doit invoquer un grief défendable dans la requête, ce qui implique qu'elle peut faire valoir de manière plausible qu'elle est lésée dans l'un

de ses droits garantis par la CEDH (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 25 mars 1983, Silver et autres/Royaume-Uni, § 113).

LU)

Le Conseil d'Etat a jugé que toute atteinte à la vie privée et familiale constitue un risque de préjudice grave et difficilement réparable (Conseil d'Etat, Arrêt Ouarrana n° 79.089 du 04/03/1999).

En effet, conformément à l'article 39/82, 8 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice ;

*Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, 8 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247). Il en va de même a fortiori si l'application exagérément restrictive ou formaliste de cette exigence avait pour conséquence que la partie requérante, dans le chef de laquelle le Conseil a constaté *prima facie* à ce stade de la procédure un grief défendable fondé sur la CEDH, ne peut obtenir le redressement approprié exigé par l'article 13 de la CEDH ;*

Attendu que la décision attaquée cause au requérant un préjudice grave et difficilement réparable puisque ne prenant pas en considération valablement les documents qu'il a présentés à son arrivée à l'aéroport de Zaventem ;

Qu'obliger le requérant à rentrer dans son pays d'origine alors qu'il est en possession d'un visa en cours de validité constitue le préjudice grave difficilement réparable invoqué ;

Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 82 de la loi du 12 décembre 1980, le requérant ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour

lesquelles l'exécution immédiate de l'acte attaqué risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;

Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.130 060 van 24 september 2014 in de zaak RvV 159 744 /II) ;

4 Que si le refoulement du requérant venait à être exécuté, il perdra le bénéfice d'un voyage préparé de longue date, ceci constitue aussi le préjudice grave difficilement réparable invoqué.

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef du requérant constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH,

C'est ainsi que cette décision devrait être suspendue quant à son exécution avant son annulation prochaine.

Il résulte de ce qui précède, que cette situation constitue un préjudice grave difficilement réparable."

2.4.2.2. De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens voorleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. Verzoeker verbindt zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de ingeroepen middelen, maar deze middelen werden niet ernstig bevonden, zodat verzoeker hier geen nadeel uit kan puren. Waar hij stelt dat hij het voordeel zou verliezen van een reis die hij reeds lange tijd had voorbereid, gaat het in wezen om een pecuniair of moreel nadeel dat niet moeilijk te herstellen is aangezien het verzoeker vrij staat desgevallend een nieuw visum aan te vragen als zijn reis deugdelijk werd voorbereid.

2.4.2.4. Tenslotte voert verzoeker in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hij toont niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven op het Belgische grondgebied dat door de bestreden beslissing in het gedrang zou komen.

2.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vijftientwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN